

[Ministeren for kulturelle anliggender]

ligt og hvor stærkt Nationalmuseet har arbejdet med at få disse problemer løst, fordi man faktisk har stukket sonden ned hele vejen frem.

Men det må naturligvis også blive forvirrende, fordi en sådan planlægning under udvikling tager sig forskellig ud fra dag til dag, fra uge til uge, fra måned til måned, og nu er vi altså nået frem til, at vi på indeværende tidspunkt kan sige, at der skal afskediges 6. Når jeg nævner tallet 6, er det ikke, fordi jeg ikke er opmærksom på, at der sker omlægninger i Nationalmuseet, og at der sker en reduktion af de ressourcer, Nationalmuseet har.

Det ligger jo i sagens natur, at når vi beder Nationalmuseet om at spare 1,8 pct. og det yderligere selv gør opmærksom på, at det har andre problemer med at få budgettet til at hænge sammen, så sker der nogle omlægninger, men jeg har blot for at sikre den offentlige debat på det rigtige niveau villet understrege, at det kun drejer sig om 6 personer, der skal afskediges. Jeg synes, det er væsentligt at fremlægge det tal. Det giver også en forklaring på, hvorfor man på forskellige tidspunkter har set en stadig udikling i de oplysninger, der er givet, og den er vel ikke færdig endnu, for den endelige vurdering i departementet af de forslag, som kommer fra Nationalmuseet, er endnu ikke afsluttet. Vi må derfor sige, at der sandelig godt kan forekomme det, at hvis man spørger i næste uge, så er nogle af svarene en lille smule anderledes end dem, der blev givet ved sidste spørgerunde fra kulturudvalget.

Dette siger jeg, for at ingen skal tro, at nogen har gjort forsøg på at skjule noget eller ændre forklaring undervejs; det skyldes simpelt hen, at man foretager – og det synes jeg er glimrende – denne løbende vurdering.

Så siger fru Ingerlise Koefoed: jamen mener nu alle på Nationalmuseet det? Næppe. Jeg kender ikke nogen institutioner, hvor der er 100 pct.s enighed blandt hele personalet om de dispositioner, som ledelsen træffer.

Men det, jeg har at holde mig til, er ledelsens vurderinger, ledelsens oplysninger, ledelsens beslutninger, og den linje, jeg har kørt og agter at køre, er, at afgørelser af den type, som skal træffes på disse områder, altså hvordan man vil få et budget lagt til rette for 1987 og lagt frem for Kulturministeriet, er ledelsens opga-

ve, det er ledelsens ansvar på den pågældende institution. Jeg ved ikke, hvor vi var henne, hvis det ikke var ledelsen, man skulle holde sig til i en sag som denne og i det hele taget, når man har med institutioner at gøre, hvor der skal planlægges, prioriteres og lægges budgetter på ledelsens ansvar og i sidste instans på kulturministerens ansvar.

Debatten har for så vidt ikke bragt ret meget nyt frem i forhold til tidligere diskussioner om disse problemer. Men jeg vil godt afslutningsvis understrege, at jeg ikke selv føler, at jeg har givet udtryk for en banal, rosenrød fremhæven af, at det går nok, eller hvad man vil sige. Jeg har talt om, at der er nogle nødvendige omlægninger, prioriteringer og ressourcebegrænsninger, som må til for at opfylde det besparelseskraft på 1,8 pct., som vi har talt om, og som vi har pålagt museet, og så er der de øvrige problemer, som Nationalmuseets direktion har gjort opmærksom på, og som de arbejder på at løse inden for den budgetramme, som nu foreligger.

Når jeg gav udtryk for, at jeg ville tage et væddemål, er det, fordi jeg trods alt lægger megen vægt på fremtiden og på de muligheder, der ligger i udbygningsplanen, og på de udviklingsmuligheder, som er skabt for Nationalmuseet. Jeg synes, der er lidt beklæmrende ved, at man er mere optaget af og har kunnet samle interessen meget mere om disse begrænsede besparelser, som skal finde sted, end om at vi faktisk har vedtaget en bevilling på 150 mill. kr. med yderligere 100 mill. kr. oveni til den kommende tid. Dette sammen med det arbejde, som direktionen har udført og faktisk stadig udfører for at få tingene til at falde på plads, gør, at jeg tror på, at Nationalmuseet kan fungere.

Ingerlise Koefoed (SF):

Kulturministeren finder det uheldigt, at man trækker en enkelt ting ud af sammenhængen i kulturbudgettet og prøver at synliggøre den særligt. Det er nu altså den måde, vi politikere er nødt til at arbejde på. Vi kan stille ændringsforslag til det samlede kulturbudget i finanslovsammenhæng, og det gør vi, men der kan være ting, der er så iøjnespringende urimelige, at vi er nødt til at tage dem frem undervejs og prøve at få ofret dem særlig opmærksomhed.